

[Søren Jensen]

get til, at et snævert udvalg træffer den endelige afgørelse.

Jeg vil også godt med hensyn til bemærkningerne om arbejdsbyrden og om, at de folkevalgte holder op, sige, at det kan jo også skyldes andre ting. Man har selv en stor indflydelse på, hvordan arbejdet tilrettelægges i kommunalbestyrelserne, man kan begrave sig i detaljer, som mange har gjort igennem årene, men man kan altså også nu overlade en hel del til administrationen efter bestemte retningslinjer og så koncentrere sig om det, som vel nok efterhånden må siges at være kommunalbestyrelsernes egentlige opgave, nemlig de store linjer og det at planlægge og tilrettelægge tingene. Man har mulighed for, som ministeren også har været inde på, at delegere en hel del opgaver ud, naturligvis stadig væk med det politiske ansvar placeret hos de egentligt folkevalgte, altså hos kommunalbestyrelsesmedlemmerne. Alt det kan man gøre, uden at der skal ændres noget som helst i den nugældende lovgivning.

Jeg kunne have lyst til at komme med en lille indskudt bemærkning her med henblik på dette, at folk går i utide og trækker sig tilbage: det kan jo også skyldes for en stor del, at der har været så megen kritik imod det, der foregår i kommunalbestyrelser og amtsråd — og i adskillige tilfælde en særdeles usaglig kritik, fordi man har slået alle i samme pulje og dermed også rammer dem, der gør et godt og fortjenstfuldt stykke arbejde.

Under den nugældende ordning sker der netop i øjeblikket en række ændringer ude omkring i kommunerne; man ændrer styrelsesvedtægterne, og man forhøjer også medlemstallet, hvilket er naturligt på grund af erfaringerne fra perioden 1970-1974.

Vi er fra socialdemokratiets side naturligvis altid villige til at drøfte bedre forhold for de folkevalgte, hvor de så end er placeret, og vi vil naturligvis også meget gerne søge at skabe en bedre kontakt borgerne imellem. Men vi er af den opfattelse, at dette forslag ikke løser de problemer, man taler om. Nu står vi jo i den situation, at denne lovgivning først vil kunne få virkning fra 1978. Der er altså vældig god tid. Hvis noget skal ændres — jeg understreger: hvis noget skal ændres — så mener jeg, at vi skal snakke

om tingene og prøve på at vurdere, hvordan man nu efter den første indkøringsperiode får tingene til at virke. Vi mener altså ikke, at det er rimeligt at lovgive på nuværende tidspunkt på dette område, og derfor må jeg sige: vi kan ikke medvirke til forslaget gennemførelse.

Lindholt (FP):

Fremskridtspartiet er enig i, at kommunalbestyrelsernes medlemstal skal være ulige, men så hører enigheden med forslagsstillerne også op.

I bemærkningerne til lovforslaget er anført 4 argumenter, der skulle kunne bære den ændring, som kommunisterne ønsker at hidføre i den kommunale styrelse. For det første har erfaringerne, siger forslagsstillerne, vist, at antallet er alt for lille. Hvad er det for erfaringer, der viser det? Der er jo ingen erfaringer for, at det skulle være for lille. Man kan da i hvert fald ikke medregne de tilfælde, hvor nogle politiske partier i nogle kommuner ønsker at udvide antallet med et par stykker i det forfængelige håb, at så får man nok selv mandatet. Det kan i hvert fald ikke være erfaringer, der kan føre til, at man skal sætte antallet op generelt.

Dernæst siger man — og det er jo blevet vældig populært nu om dage, man kan ikke åbne en avis eller høre radio og se fjernsyn, uden at det bestandig siges —: kontakten mellem de folkevalgte og folket bliver ringere og ringere. Forholdet er i virkeligheden det modsatte: kontakten er rent faktisk i de seneste år blevet bedre og bedre. Jeg siger ikke, at der ikke kan gøres mere endnu, men jeg siger i hvert fald, at det er ikke sådan, at kontakten mellem byråd og befolkning er blevet ringere, tværtimod. Vi har været inde i en periode, der har været fyldt med borgermøder og PR-møder, åbne udvalgmøder o. lign. I virkeligheden er det ret så modsatte erfaringer, de folkevalgte kan drage af den større kontakt, der er kommet, for det viser sig nemlig, at til byrådsmøderne møder meget få folk op. Jeg kritiserer ikke befolkningen for ikke at møde op, for det må være hver mands ret at leve i fred. Når han én gang har valgt nogle ind, ja, så må de tage sig af det, som de er valgt ind for, og så behøver han ikke gøre mere; han skal i hvert fald ikke tvinges til at beskæftige sig med det, hvis han ikke har lyst til det.